

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: FULGUR BATTMAN, spol. s.r.o., se sídlem Svitavská 39, Brno, zastoupený JUDr. Janem Paroulkem, advokátem se sídlem Čelakovského 1859/6, Blansko, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.12.2014, č.j. 33992/14/5200-11431-711360,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18.12.2014, č.j. 33992/14/5200-11431-711360, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí (dodatečný platební výměr) Finančního úřadu pro

Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 10.9.2013, č.j. 3050343/13/30003-24903-707521, kterým byla žalobci doměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2008 vyšší o 724 500 Kč, přičemž současně vznikla žalobci ze zákona povinnost uhradit penále podle § 37b odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve spojení s § 264 odst. 13 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), ve výši 144 900 Kč.

I. Podstata věci

V daňovém přiznání k dani z příjmů za zdaňovací období roku 2008 žalobce uplatnil jako daňově uznatelný náklad výdaj ve výši 2 000 000 Kč, který dle faktury ze dne 15.12.2008, č. 3112/23/08, zaplatil společnosti Pavlík a partner s.r.o. za pronájem reklamní plochy na závodních automobilech na podkladě smlouvy o nájmu reklamní plochy ze dne 28.12.2007. Reklama měla být v roce 2008 prezentována na akcích LE MANS ENDURANCE SERIES, SPORT CAR CHALLENGE a INTERSERIE a dále v testovací a presentační dny.

Žalovaný se ztotožnil se závěry správce daně, že žalobce nevyvrátil pochybnosti týkající se realizace reklamy podle smlouvy, kterou žalobce uzavřel se společností Pavlík a partner s.r.o., která měla reklamu zprostředkovat, a to na základě mandátní smlouvy uzavřené se zahraniční společností PROTOTYPE TEAM LTD. (dále jen „PROTOTYPE“) jako vlastním poskytovatelem reklamy. Správce daně a žalovaný uvedli, že žalobce neunesl důkazní břemeno a neprokázal, že se reklama v předmětném místě a čase reálně uskutečnila. Věrohodnost předložené zprávy o auditu zhotovené společností AUDIT-INVEST LTD. (dále jen „AUDIT-INVEST“), kterou žalobce považoval za stěžejní důkazní prostředek, pak byla správcem daně zpochybněna.

Pokud jde o v této souvislosti navržený výslech svědků ze zahraničí, ten nebyl proveden jednak z toho důvodu, že žalovaný neměl právní prostředky k provedení svědeckých výpovědí osob žijících na Britských Panenských ostrovech a dále proto, že z informací poskytnutých Policií ČR bylo zjištěno, že společnosti Pavlík a partner s.r.o. a PROTOTYPE byly obě ovládány M. P., který také zastupoval společnost AUDIT-INVEST, přičemž vznikly též pochybnosti o samotném způsobu vyhotovení zprávy o auditu společností AUDIT-INVEST. Pokud jde o výslech dvou svědků žijících v České republice, ten nebyl proveden s ohledem na odůvodnění tohoto důkazního návrhu žalobcem; tj. nesloužil by k prokázání, zdali byla konkrétní reklama pro žalobce dle smlouvy reálně uskutečněna. Podle žalovaného žalobce předloženými důkazními prostředky, ani po doplnění dokazování o výslech M. P., neprokázal, že by náklady byly uplatněny na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“).

V daňovém přiznání k dani z příjmů za zdaňovací období roku 2008 žalobce dále uplatnil jako daňově uznatelný náklad výdaj ve výši 200 000 Kč, který dle faktury č. 819057 zaplatil společnosti JOB REAL s.r.o. (dále jen „JOB REAL“) na podkladě smlouvy o provedení reklamních služeb ze dne 30.4.2008 (za závod „Le Brno 12h“) a dále výdaje v celkové výši 1 250 000 Kč, které dle faktur zaplatil společnosti TARA Cosmopolitan s.r.o. (dále jen „TARA“), na základě smluv o pronájmu reklamních ploch za účelem propagace obchodního jména a služeb dle potřeby zadavatele při automobilové soutěži MČR v rallye v roce 2008.

Správce daně a žalovaný nezpochybnili, že předmětná plnění nastala, tedy že se reklama žalobce na závodních automobilech objevila, ovšem žalobce v průběhu daňové kontroly neprokázal, že k jejímu uskutečnění došlo deklarovanými dodavateli, v rozsahu a cenách dle faktur a v souladu se smluvními podmínkami.

Žalovaný dále v odvolacím řízení na základě všech okolností týkajících se uzavření smluv se společnostmi JOB REAL a TARA dospěl k závěru, že dané obchodní transakce lze vyhodnotit jako krácení daňové povinnosti jiným způsobem dle § 23 odst. 10 zákona o daních z příjmů. S tímto svým závěrem žalovaný seznámil žalobce písemností č.j. 28584/14/5000-14201-711360. Jediným účelem těchto transakcí měla být podle žalovaného minimalizace daňového základu a snížení daňové povinnosti.

Závěry žalovaného a správce daně nyní žalobce napadá podanou žalobou.

II. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce namítá, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisem, nemá v něm oporu a vyžaduje rozsáhlé a zásadní doplnění.

Ve vztahu k nákladům uplatněným na základě smlouvy uzavřené se společností Pavlík a partner s.r.o. žalobce namítá, že správce daně a žalovaný pochybili, když považovali faktické uskutečnění reklamy za nedostatečně prokázané a v této souvislosti žalobce zejména napadá způsob vyhodnocení auditní zprávy. Podle žalobce je přitom zásadní, že audit proběhl a potvrdil soulad provedené služby s uzavřenou smlouvou. Měl-li žalovaný pochybnosti o obsahu zprávy, měl předvolat svědky ze společnosti AUDIT-INVEST. Žalovaný proto nedostatečně prokázal pochybnosti o věrohodnosti a nezávislosti auditní zprávy.

Žalobce dále namítá, že správce daně a žalovaný se nepokusili o provedení navržených důkazů a nevyužili všech zákonem daných možností k předvolání zahraničních svědků. Zároveň neprovedli výslech navržených svědků žijících v České republice a své postupy nedostatečně odůvodnili, čímž porušili § 92 odst. 2 daňového řádu. Provedené důkazy správce daně a žalovaný podle žalobce nesprávně zhodnotili, čímž dospěli k nesprávnému závěru, že se předmětná reklama reálně neuskutečnila a

mělo se tak jednat o fiktivní plnění. Žalobce v této souvislosti uvádí, že tím došlo k porušení principu legitimního očekávání, neboť jím navržené důkazní prostředky v minulosti u obdobných případů postačovaly k prokázání tvrzení daňového subjektu. Žalobce též namítá, že správce daně nebyl oprávněn po něm požadovat doložení konkrétního dopadu provedené inzerce na jeho podnikatelskou činnost.

Ve vztahu k uplatněným nákladům na základě smluv uzavřených se společnostmi JOB REAL a TARA žalobce uvádí, že se nemohl vědomě stát součástí řetězového daňového podvodu, jak tvrdí žalovaný. Především se nemohlo jednat o řetězec, neboť daňový subjekt si pouze objednal reklamní služby, tudíž byl koncovým spotřebitelem a uvedené plnění nikomu nepřeprodával. Ke každému obchodnímu případu měl jednoho dodavatele. Na jedné straně obchodního případu byl daňový subjekt a na straně druhé poskytovatel služby, čímž je řetězový podvod vyloučen. Žalobce dále namítá, že právní domněnky žalovaného týkající se daňového podvodu jsou pouze zástupné a nejsou relevantní pro prokázání skutečného stavu věci, přičemž správce daně a žalovaný nesprávně vyhodnotili provedené důkazy. Za poskytnuté služby žalobce řádně zaplatil, což doložil výpisy z bankovních účtů. Taktéž prokázal pomocí předložených dokumentů, fotografií a videí, že se zprostředkované reklamy fakticky uskutečnily, stejně jako to dokládal předávací protokol ze dne 19.5.2008 ohledně uskutečnění reklamy na vozidle Porsche 911 RS na autodromu v Brně. Cílem reklamy uskutečněné na atraktivním místě byl tzv. brand building, tedy zvyšování povědomí o značce. Pochybnosti správce daně plynoucí zejména z nekontaktnosti poskytovatelů služeb nelze klást k tíži žalobce. Výsledky původních jednání společností JOB REAL a TARA platné uzavření smluv prokázaly a skutečnost, že se obě společnosti staly pro správce daně nekontaktními, není chybou žalobce. Správce daně a žalovaný proto nedostatečně prokázali své pochybnosti týkající se uzavřených smluv a neunesli své důkazní břemeno.

V replice žalobce stručně shrnul obsah vyjádření žalovaného a zdůraznil, že žalovaný neuvedl žádné důvody pro to, aby soud žalobu zamítl.

Žalobce setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před soudem; z výše uvedených důvodů se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření předně odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a argumenty v něm uvedené. K auditní zprávě žalovaný uvádí, že je natolik nekonkrétní, že jí nelze prokázat tvrzené skutečnosti. Není z ní patrné, kdy se měla kontrola uskutečnit, kdo ji měl provést a jak skutečně probíhala. Zpochybněna je i nezávislost této zprávy, neboť na základě informací získaných od Policie ČR je zřejmé, že společnosti Pavlík a partner s.r.o., PROTOTYPE a AUDIT-INVEST jsou personálně propojeny přes M. P. Tím byla zpochybněna též relevance navrhaných výsledků jednání zahraničních společností PROTOTYPE a AUDIT-INVEST.

K námitce porušení principu legitimního očekávání žalovaný uvádí, že pokud se v některých jiných daňových řízeních podaří daňovému subjektu prokázat svá tvrzení nebo správci daně nevzniknou pochybnosti, neznamená to bez dalšího, že všechny budoucí případy budou za využití obdobných důkazních prostředků řešeny totožně. V posuzovaném případě žalovaný i správce daně dostatečně popsali a prokázali své pochybnosti, přičemž žalobce je nevyvrátil.

Namítal-li žalobce, že správce daně nebyl oprávněn požadovat doložení konkrétního dopadu provedené inzerce na podnikatelskou činnost, tak k tomu žalovaný uvádí, že realizované výdaje se nemusí vždy přímo projevit v příjmech daňového subjektu, avšak musí být v každém případě vynaloženy za tímto účelem. Daňový subjekt proto musí nejenom prokázat, že došlo k transakci, v jejímž rámci byl daný výdaj vynaložen, ale musí též prokázat, že se tak stalo za účelem dosažení, zajištění či udržení jeho zdanitelných příjmů.

Pokud jde o obchodní vztah žalobce se společnostmi JOB REAL a TARA, žalovaný setrvává na svém závěru, že se jednalo pouze o uměle vytvořené transakce za účelem snížení daňového základu. Námitku žalobce, že se nemohlo jednat o řetězec z důvodu počtu společností, žalovaný nepovažuje s odkazem na závěry obsažené v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9.4.2015, č.j. 30 Af 67/2013-181, za důvodnou. Žalovaný setrvává na závěru, že z objektivních okolností a důkazů, které byly vyhodnoceny v napadeném rozhodnutí, vyplývá, že postup žalobce lze podřadit pod pojem krácení daně jiným způsobem podle § 23 odst. 10 zákona o daních z příjmů.

Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, a na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před soudem.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb. /dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Dne 24.11.2010 byla u žalobce zahájena daňová kontrola daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1.1.2008 do 31.12.2008, ve kterém žalobce mimo jiné uplatnil náklady za reklamu od společností Pavlík a partner s.r.o., JOB REAL a TARA (zpráva o daňové kontrole ze dne 4.9.2013, č.j. 3044291/13/3003-05404-708445).

Výdaje ve výši 2 000 000 Kč žalobce dokládal fakturou č. 31122308 ze dne 15.12.2008 přijatou od společnosti Pavlík a partner s.r.o., s níž uzavřel dne 18.12.2007

Smlouvu o nájmu reklamní plochy. Výdaje ve výši 200 000 Kč dokládal fakturou č. 819057 ze dne 19.5.2008 přijatou od společnosti JOB REAL, s níž žalobce uzavřel dne 30.4.2008 Rámcovou smlouvu o provedení reklamních služeb. Výdaje ve výši 1 250 000 Kč dokládal fakturami č. 82008 ze dne 2.1.2008, č. 242008 ze dne 25.3.2008, č. 502008 ze dne 3.4.2008, č. 72008 ze dne 28.4.2008 a fakturou č. 972008 ze dne 26.5.2008, přijatými od společnosti TARA, s níž uzavřel smlouvy o pronájmu reklamních ploch ze dne 2.1.2008, ze dne 25.3.2008, ze dne 3.4.2008, ze dne 28.4.2008 a ze dne 26.5.2008. Předmětem smluv o pronájmu reklamních ploch byl pronájem reklamních ploch na soutěžních vozidlech za účelem propagace obchodního jména a služeb žalobce při automobilových soutěžích v České republice i v zahraničí.

Pokud jde o přijetí plnění dle smlouvy uzavřené se společností Pavlík a partner s.r.o., spornou (skutkovou i právní) otázkou je, zda žalobce prokázal faktické uskutečnění předmětné reklamy, tedy zda žalobce v daňovém řízení prokázal oprávněnost uplatněného výdaje ve výši 2 000 000 Kč na reklamu, neboť v průběhu daňové kontroly byly zjištěny skutečnosti, které zpochybňovaly žalobcem předložené důkazní prostředky.

U zbývajících výdajů vynaložených dle smluv uzavřených se společnostmi JOB REAL a TARA je spornou právní otázkou, zda se v daném případě jednalo o krácení daně jiným způsobem ve smyslu § 23 odst. 10 zákona o daních z příjmů.

Podle § 24 odst. 1 věty první zákona o daních z příjmů se výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.

Podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.

Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.

Důkazní povinnost daňového subjektu v daňovém řízení byla opakovaně vyložena judikaturou správních soudů, z níž vyplývá, že dokazování v průběhu daňového řízení není založeno na zásadě vyšetřovací, nýbrž na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí; neunesení důkazního břemene daňovým subjektem neznamena, že správce daně má povinnost relevantní důkazy sám vyhledávat. Pravidlo, že v daňovém řízení spočívá důkazní břemeno na daňovém subjektu, platí s výjimkou obsaženou v § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, kdy je správce daně povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí

předložené doklady jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Dokáže-li správce daně v tomto smyslu prokázat takovéto nesrovnalosti, unesl svoje důkazní břemeno a to se přeneso opět na daňový subjekt. Zároveň platí, že správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy, každý důkaz posuzuje jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti a přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo (§ 8 odst. 1 daňového řádu). Správci daně zároveň žádná pravidla nestanoví důkazní sílu jednotlivých důkazních prostředků, přičemž závěry dokazování musí vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky a úvaha správce daně musí být přezkoumatelným způsobem vyjádřena.

V posuzovaném případě byl tedy žalobce povinen prokázat, že jím uváděné výdaje skutečně vynaložil, a to v tvrzené výši a v souvislosti se získáním zdanitelných příjmů v daném zdaňovacím období. Napadá-li žalobce závěr správce daně a žalovaného, že své důkazní břemeno neunesl, nemůže být s touto argumentací úspěšný z níže uvedených důvodů.

Pokud jde o pronájem reklamní plochy za účelem umístění loga žalobce zprostředkovaný společností Pavlík a partner s.r.o., tak zdejší soud zdůrazňuje, že prokazování uskutečnění výdaje je prvotně záležitostí dokladovou, současně je však třeba trvat na souladu skutečného stavu se stavem formálním. V této souvislosti soud odkazuje například na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12.4.2006, č.j. 5 Afs 40/2005-72, podle nichž „...*pro posouzení, zda jsou výdaje (náklady) daňově uznatelné, je sice podstatná jejich souvislost s podnikáním i dosaženým příjmem, nelze však opomíjet i další podmínku stanovenou v ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, tj. průkaz o tom, že výdaj byl skutečně vynaložen. Ani doklady vystavené právně existujícím subjektem a se všemi požadovanými náležitostmi nemohou být použity jako důkaz o uskutečnění skutečnosti v nich deklarované, není-li prokázáno, že k jejímu uskutečnění fakticky došlo...*“ (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.4.2008, č.j. 7 Afs 18/2008-48 či ze dne 26.10.2007, č.j. 8 Afs 106/2006-58).

Žalobce k uplatněnému výdaji předložil Smlouvu o nájmu reklamní plochy uzavřenou se společností Pavlík a partner s.r.o., fakturu dokládající zaplacení příslušné částky, bankovní výpisy, obchodní korespondenci, která obsahuje kalendář akcí, zprávu o auditu zhotovenou společností AUDIT-INVEST, fotografickou dokumentaci zachycující grafický náhled obsahu reklamní plochy bez data, aniž by bylo blíže možno identifikovat předmětné vozidlo, na kterém je logo žalobce umístěno.

Pokud jde o samotnou smlouvu a daňový doklad (fakturu), jedná se o důkazní prostředky pouze formální povahy, které samy o sobě nemohou dostatečně prokazovat faktické uskutečnění reklamy. Stejně tak konkrétní uskutečnění reklam neprokazují bankovní výpisy, obchodní korespondence obsahující kalendář akcí (v zahraničí, ale i v České republice, konkrétně v Mostě) a nedatované fotografie, obsahující grafický

náhled obsahu reklamní plochy, podle kterých však není možné blíže identifikovat vozidlo, na kterém je logo umístěno. K výzvě správce daně ze dne 4.4.2012 (písemnost č.j. 134648/12/290933708445) k tomu žalobce uvedl, že smlouva se vztahuje na jednotlivé akce a nikoli vozidla. V dodatku č. 1.1 jsou uvedeny jednotlivé série, konkrétní závody nejsou uvedeny záměrně, neboť kalendář akcí je v průběhu roku upravován pořadatelem závodů. Logo bylo žalobci předáno ve finální podobě a nebyl důvod schvalovat žádné úpravy, nebylo třeba specifikovat, kde bude reklama umístěna a pokud se jedná o více vozidel, součet ploch musí odpovídat celkové pronajaté ploše. K návštěvám závodů nebyl ze strany žalobce důvod, neboť plnění probíhala tak, jak bylo nasmlouváno. Ani z právě shrnutého vyjádření žalobce tedy podle soudu nic konkrétního k faktické realizaci reklamy nevyplynulo. Pokud jde o podle žalobce náhodně vytvořené fotografie ze závodů z let 2006 a 2011, získané mezinárodní právní pomocí Policií ČR, tak k tomu soud uvádí, že je to žalobce, který nese důkazní břemeno a má tedy povinnost doložit své tvrzení o tom, že se reklama, kterou měla zajišťovat společnost PROTOTYPE, skutečně uskutečnila. Není to tedy správce daně, který měl opatřit kompletní fotodokumentaci každého vozidla.

Stěžejním důkazem měla být podle žalobce zpráva o auditu od společnosti AUDIT-INVEST, kterou v kopii předložil k výzvě správce daně ze dne 4.4.2012 (písemnost č.j. 134648/12/290933708445) a která se vztahovala jak na reklamu poskytnutou v roce 2007, tak i v roce 2008. Jejím obsahem je seznam akcí a prohlášení C. C. v. d. B. a M. J. O'T. o provedení prezentace pronajaté reklamní plochy žalobce na těchto akcích.

K námitce dovolávající se použitelnosti tohoto typu důkazu zdejší soud uvádí, že obecně může být využití subjektu poskytujícího monitoring sjednané reklamy jedním z možných způsobů dokazování (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.12.2011, č.j. 7 Afs 55/2011-84), nicméně v tomto konkrétním případě správce daně a žalovaný ve vztahu k vypovídací schopnosti, pravdivosti a věrohodnosti zprávy konkretizovali řadu pochybností (str. 8 a 9 zprávy o daňové kontrole). Její obsah správně vyhodnotili tak, že samotná zpráva obsahuje pouze konstatování, že reklama byla uskutečněna. Neobsahuje dále žádné údaje o způsobu, místě a času provedené kontroly a není patrné, kdy byla sepsána. Obsahuje pouze údaj, kdy byly úředně ověřeny podpisy (apostilní doložka z Mauricia s datem 27.1.2012). Úředním ověřením podpisů lze ovšem případně prokázat pouze pravost podpisů a nikoli pravdivost obsahu zprávy.

Žalovaný také zpochybnil materiální možnosti provedení kontroly závodů, konaných na několika místech v zahraničí a v Mostě, a to společností sídlící na Britských Panenských ostrovech, jejímž jménem mají jednat dvě osoby usídlené na ostrově Mauricius a ve Spojených arabských emirátech, a které mají zároveň jednat za desítky dalších společností. Zároveň byla na základě informací získaných od Policie ČR též zpochybněna věrohodnost zprávy o auditu tím, že bylo zjištěno, že společnosti AUDIT-INVEST a PROTOTYPE (poskytovatel reklamy) mají stejná sídla a jsou

zastupovány M. P., jednatelem společnosti Pavlík a partner s.r.o. Dále bylo zjištěno, že jediným disponentem bankovního účtu, který byl uveden na fakturách a který je veden pod názvem PROTOTYPE LTD, je M. P. Ostatně k tomu žalobce poukázal na to, že M. P. pomáhal společnosti AUDIT-INVEST s finalizací formální stránky textu, a to na základě její žádosti.

Správce daně dále obdržel informace od analyticko-vyhledávacího oddělení a od Policie ČR, podle kterých si M. P. objednával u společnosti TA-SERVICE s.r.o. překlady textů uvedených v auditní zprávě z českého jazyka do anglického (zakázka č. 0163 a č. 0696). Překlad byl proveden v roce 2011, přitom se měl týkat reklamy v roce 2008. K tomu správce daně uvedl, že pokud by byla zhotovena osobami na Britských panenských ostrovech, logicky by byla smlouva překládána z anglického jazyka do českého a nikoli naopak.

Na základě výše uvedeného tedy bylo zpochybněno, že by pracovníci společnosti AUDIT-INVEST auditní zprávu nejprve samostatně originálně v anglickém jazyce vypracovali. Na tento závěr ostatně nemá vliv námitka, že s finalizací její „formální stránky“ pomáhal M. P.

Podle zdejšího soudu tak žalovaný dostatečně odůvodnil a prokázal své pochybnosti týkající se zprávy o auditu, která tak v daném případě nemohla dostatečně prokázat uskutečněnou kontrolu a tím ani realizaci reklamy pro žalobce (obdobně k vypovídací hodnotě takové auditní zprávy rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12.10.2016, č.j. 62 Af 3/2015-69). Na podkladě výše uvedeného žalovaný a správce daně nepochybili, pokud konstatovali, že žalobce reálné provedení reklamy realizované na podkladě smlouvy se společností Pavlík a partner s.r.o. neprokázal.

Pokud jde v této souvislosti o svědeckou výpověď M. P., ta byla obecná a nekonkrétní, takže k unesení důkazního břemene žalobce též nikterak nepřispěla. K podrobnému hodnocení obsahu svědecké výpovědi M. P. zdejší soud odkazuje na str. 7 a 8 žalobou napadeného rozhodnutí (M. P., pokud jde o konkrétnější otázky, odkazoval na zhotovitele reklamy) s tím, že jej hodnotí shodně jako žalovaný.

Pokud jde o námitku, že správce daně nedůvodně odmítl vyslechnout žalobcem navrhované svědky, je podstatné, jakou důkazní hodnotu měly navrhované důkazní prostředky pro doposud zjištěný skutkový stav mít, jinými slovy, co jimi hodlal žalobce prokázat. Pokud správce daně přistoupí k výsledku svědka, pak je tomu tak proto, že svědecká výpověď může sloužit k prokázání skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně. Důvodem odmítnutí důkazního návrhu pak může být právě okolnost, že navrhovaný důkaz není schopen potvrdit ani vyvrátit tvrzené skutečnosti a není podstatný pro již zjištěný skutkový stav. Jedná se o jeden z legitimních důvodů odmítnutí provedení důkazu, jak již mnohokrát judikoval Ústavní soud (např. nález Ústavního soudu ze dne 29.6.2004, sp. zn. III. ÚS 569/03, a řada dalších). Správce daně tedy není vázán všemi důkazními návrhy daňového subjektu, nicméně pokud k provedení navrhovaného důkazu nepřistoupí, musí být zřejmé, jaké důvody jej

k odmítnutí dokazování s ohledem na již zjištěný skutkový stav vedly, čemuž správce daně i žalovaný v daném případě dostáli.

Žalobce v žalobě namítal, že nebyly provedeny navrhované výslechy C. C. v. d. B. a M. J. O'T., které podepsaly zprávu o auditu a disponují informacemi o proběhlém auditu a že žalovaný se „touto otázkou blíže nezabýval“.

Žalovaný neprovedení výslechu těchto osob podle zdejšího soudu obsáhle odůvodnil, a to také v kontextu s hodnocením věrohodnosti auditní zprávy. Jednak uvedl, že žalobce nesplnil povinnost ve smyslu § 92 odst. 6 daňového řádu a nesdělil správci daně potřebné údaje o těchto osobách, zejména co do jejich identifikace. Dále s ohledem na skutečnost, že společnost AUDIT INVEST má sídlo na Britských Panenských ostrovech, uvedl, že nedisponuje žádným právním prostředkem, jak osoby z Britských Panenských ostrovů vyslechnout, protože se mezinárodní pomoc na základě bilaterální mezinárodní dohody dá realizovat až ve vztahu ke zdaňovacímu období začínajícímu vstupem této dohody v platnost (tj. od 19.12.2012). Právě tyto důvody ve spojení se strohým a nekonkrétním obsahem samotné zprávy o auditu a s ohledem na to, že byly prokázány pochybnosti týkající se jejího zhotovení a vypracování nezávislou auditní společností, správce daně ani žalovaný nepochybili, pokud nevyslechli jako svědky C. C. v. d. B. a M. J. O'T. Ostatně k tomu též žalobce v žalobě uvedl, že je přinejmenším možné předpokládat, že tyto osoby přímo samotný audit neprováděly, i když vyloučit to nelze. Tím spíše se výslech těchto osob jako svědků k otázkám skutkovým – tu realizace konkrétní reklamy na konkrétních závodech – nejvíce jako reálně přínosný.

Žalobce dále navrhoval v průběhu odvolacího řízení též provedení výslechu Z. T. a Ing. A. Ř., jejichž výpovědi měly v obecné rovině vyvrátit, že společnost PROTOTYPE poskytuje fiktivní plnění. Žalovaný výslech svědků žijících v České republice odmítl provést s tím, že provedením výslechů svědků, kteří mají obecně vypovídat o plněních realizovaných společnostmi PROTOTYPE, nelze prokázat, že bylo skutečně konkrétní plnění pro žalobce (blíže str. 26 žalobou napadeného rozhodnutí). Pokud jde o další důkazní návrh, a to výslechy statutárních orgánů společnosti PROTOTYPE G. K. a I. B. z Britských panenských ostrovů, ten žalovaný vyhodnotil jako účelový krok, a to s ohledem na brzké uplynutí lhůty pro doměření daně a nutnost zajistit přítomnost těchto osob ze zahraničí. Podle zdejšího soudu bylo neprovedení výslechu zahraničních i domácích svědků žalovaným řádně, srozumitelně a navíc i správně odůvodněno.

Podle žalobce dále došlo k porušení principu legitimního očekávání. Ani s tím zdejší soud nesouhlasí.

Podle § 8 odst. 2 daňového řádu správce daně dbá na to, aby v případě skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. V tomto ustanovení je promítnuta zásada legitimního očekávání, jež souvisí s rovným přístupem k osobám zúčastněným na správě daní, chrání jejich právní jistotu a důvěru v postupy veřejné

správy. Adresáti práv a povinností sice nemají nárok na to, aby o jejich věci bylo rozhodnuto určitým způsobem, či dokonce v jejich prospěch, nicméně mají nárok na to, aby bylo rozhodováno způsobem předvídatelným a postup a výsledek byly odůvodněny racionálním způsobem. Tím je naplněn princip rovnosti účastníků. Pokud žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2004, č.j. 2 Afs 47/2004-83, z něhož vyplývá, že účastníci právních vztahů mohou legitimně očekávat, že státní orgány budou ve skutkově a právně srovnatelných případech rozhodovat v celkovém vyznění stejně, tak právě uvedený závěr zdejší soud nezpochybňuje, nicméně se ztotožňuje s názorem žalovaného, že v posuzovaném případě k zásahu do principu legitimního očekávání žalobce nedošlo. Namítal-li žalobce, že správce daně zásadu legitimního očekávání porušil, jde o tvrzení velmi obecné; ze skutku strohé a nicneříkajícího tvrzení, že dříve byly údajně totožné důkazní prostředky uznány, rozhodně neplyne, že správce daně měl k dispozici zcela shodné informace a že celková důkazní situace v případech blíže žalobcem nespecifikovaných byla totožná jako v nyní posuzované věci. Skutečnost, že správce daně při kontrole jiných daňových subjektů neměl pochybnosti, nemůže do budoucna absolutně vylučovat, že správce daně nezíská nové informace, např. vyhledávací činností, a pochybnosti neprokáže.

Poslední námitka žalobce týkající se uplatnění výdaje v souvislosti se smlouvou se společností Pavlík a partner s.r.o. zpochybňovala postup správce daně, který podle žalobce nebyl oprávněn požadovat doložení konkrétního dopadu reklamy na jeho podnikatelskou činnost. K tomu zdejší soud uvádí, že smysl § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů spočívá v tom, že oprávněnými výdaji jsou výdaje vynaložené za účelem dosažení příjmů, nikoli v tom, že by bylo nutné vždy prokázat, že k navýšení příjmů v souvislosti s výdaji skutečně došlo. Mezi výdaji a očekávanými příjmy musí existovat přímý a bezprostřední vztah, i kdyby se nakonec jednalo o výdaje marné (to je v rámci podnikání jistě obvyklé). V posuzovaném případě však žalobce vůbec neprokázal, že by došlo k faktickému uskutečnění reklamy, a to bylo důvodem, proč nemohla být částka 2 000 000 Kč uplatněna jako náklad bezprostředně související s výnosy žalobce dle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Jinak řečeno: tímto důvodem nebylo (a ani být nemohlo), že by žalobce neprokázal, že výdaj vedl k dosažení konkrétního příjmu.

Pokud jde o reklamu poskytnutou společnostmi JOB REAL a TARA, tak k tomu ze správního spisu vyplynulo, že správce daně v této souvislosti dokazoval výpověďmi svědků. K. B., bývalý jednatel společnosti JOB REAL, vypověděl, že smlouvu se zástupcem žalobce uzavřel. Nevzpomněl si, kdy došlo ke kontaktu se zástupcem žalobce, ale někde se prý potkali a domluvili na spolupráci. Pan R. mu předal logo v digitální podobě, svědek jej nechal vyrobit pravděpodobně v copy centru. Dále uvedl, že loga žalobce na závodní auto nalepil přímo on osobně, ostatní loga na vozidle nevylepoval. O umístění reklamy podle svědka rozhoduje pilot nebo majitel vozu, přičemž zákazníkovi je dána určitá cenová relace, ale konečná cena je

známa až po umístění reklamy. Pokud jde o otázku, kdy došlo k předání informací o místu konání akce, k ní K. B. uvedl, že existoval časový rozvrh závodů, kterým se všichni řídili; oznamoval to 14 dnů před konáním závodů, telefonicky nebo osobně. Na celý rok byl znám kalendář akcí, podle nichž se řídili jezdci, dodavatelé reklamy a sponzoři. Brněnský sponzor si pak prý logicky vybral brněnský závod. Jak to bylo v případě společnosti FULGUR BATTMAN, to už si K. B. nevzpomněl. Pokud jde o výpověď T. Y., bývalého jednatele společnosti TARA, tak ten uvedl, že reklamu na předmětných závodních vozidlech pro žalobce poskytla společnost TARA a že předložené faktury a smlouvy jsou pravé. Pokud jde o umístění reklamy, k tomu uvedl, že záleželo na situaci. Buď logo umísťovali mechanici, nebo specializovaná firma. Něco si vyráběli sami a něco zadávali do výroby.

Výpovědi obou svědků přitom žalovaný hodnotil v kontextu s vyjádřením zástupce žalobce Ing. M. R., který uvedl, že neví, s kým za JOB REAL jednal, jakým způsobem došlo ke kontaktu, po nikom oprávnění jednat za tuto společnost nepožadoval. Faktura přišla pravděpodobně poštou a jednání se uskutečnila u něj v kanceláři. Obdobně odpovídal ve vztahu ke spolupráci se společností TARA s tím, že se jednalo o naprosto shodný režim jako se společností ELEVANTO. S osobou jednající za společnost TARA se prý setkal pouze jednou.

Správce daně a žalovaný tyto výpovědi vyhodnotili tak, že svědkům nebyly známy konkrétní okolnosti provedení reklamy žalobce a tito svědci vypovídali pouze v obecné rovině. Takové hodnocení zmíněných svědeckých výpovědí zcela obstojí, zdejší soud by tyto výpovědi nehodnotil jinak. Není v této souvislosti důvodná námitka, že by byl žalobce nucen prokazovat interní záležitosti obou společností, neboť je logické, že s požadavkem správce daně na prokázání uskutečnění plnění tvrzeným způsobem od tvrzených dodavatelů došlo k provedení svědeckých výpovědí bývalých jednatelů dodavatelů žalobce a jejich porovnání s vyjádřeními žalobce. Tyto výpovědi s ohledem na jejich obecnost pouze nepřispěly k vyjasnění okolností realizace celé obchodní transakce.

Pokud jde o náklady uplatněné v daňovém přiznání na základě obchodní transakce žalobce se společnostmi JOB REAL a TARA za situace, kdy výskyt loga žalobce na automobilech v průběhu závodů zpochybněn nebyl, tak žalovaný dospěl k závěru, že v daném případě byl žalobce zapojen do řetězce s cílem krátkodobě daňovou povinnost.

Podle § 23 odst. 10 zákona o dani z příjmů se pro zjištění základu daně vychází z účetnictví vedeného podle zvláštního předpisu, pokud zvláštní předpis nebo tento zákon nestanoví jinak anebo pokud nedochází ke krácení daňové povinnosti jiným způsobem.

Podle § 24 odst. 1 věty první zákona o daních se z příjmů výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů pro zjištění základu

daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně shrnul, proč považuje jednání žalobce za krácení daňové povinnosti jiným způsobem. Rozhodně těmito důvody nebyla pouze pozdější nekontaktnost dodavatelů, jak namítá žalobce v žalobě. Jednalo se o následující okolnosti, které žalovaného ke zmíněnému závěru vedly:

1) zástupce žalobce nebyl schopen dostatečně určitě popsat způsob sjednání smluv s bývalými jednatelem společností JOB REAL a TARA, přičemž žalovaný identifikoval několik rozporností ve výpovědích. Zástupce žalobce také u obou bývalých jednatelů neověřoval jejich oprávnění k uzavření smlouvy, ačkoli je viděl poprvé a de facto naposledy. To neodpovídá tomu, jak vznikají obchodní vztahy mezi cizími podnikatelskými subjekty (tj. že se tyto subjekty někde setkají, domluví se a již se osobně nikdy nesetkají);

2) chyběla jakákoli kontrola provedení nasmlouvaných plnění; žalobce si neprověřoval své nové obchodní partnery a zejména nekontroloval, zda a případně jakým způsobem svůj závazek splnili; z výpovědí bývalých jednatelů společností JOB REAL a TARA vyplynulo, že fyzickou kontrolu prováděli oni sami. V běžném obchodním styku je nereálné, že by plnění kontroloval pouze dodavatel a nikoli sám odběratel, a to navíc za situace, kdy tyto subjekty dříve neznal a spolupracoval s nimi poprvé. Žalobce společnosti JOB REAL přitom vyplatil částku 200 000 Kč a společnosti TARA dokonce 1 250 000 Kč. Přesto si plnění fyzicky nikdy nekontroloval;

3) žalobce si neprověřoval, zda mu reklamní akce přinášejí konkrétní užitek, neboť si vyhodnocení nezdokumentoval. Zástupce žalobce k plnění od společnosti TARA uvedl, že režim obchodování byl stejný jako se společností ELEVANTO, s.r.o. V takovém případě není podle žalovaného zřejmé, proč se žalobce neobrátil na svého bývalého dodavatele reklamy;

4) způsob provedení reklamy, která měla sloužit k propagování ekonomické činnosti žalobce, se jeví žalovanému jako značně neúčinný. Žalobce se zaměřuje na prodej baterií, akumulátorů, nabíječek apod. Ve většině případů bylo na závodních autech uvedeno pouze logo žalobce „FULGUM BATTMAN“ bez bližší specifikace toho, čím se společnost zabývá. Navíc bylo umístěno na závodních autech v takové velikosti, že při závodě bylo logo sotva znatelné;

5) výpovědi bývalých jednatelů společností, které měly zajišťovat uskutečnění reklam, byly neurčité. Svědci si nebyli schopni vzpomenout na konkrétnější okolnosti (k tomu soud blíže odkazuje na str. 43 rozhodnutí žalovaného);

6) krátce po uskutečnění předmětné obchodní transakce se společností JOB REAL došlo ke změně jednatele a tato společnost se pro správce daně stala nekontaktní. Novým jednatelem se stal státní příslušník Ukrajinské republiky, kterému

byl dne 30.9.2009 ukončen trvalý pobyt na území České republiky. Také společnost TARA se stala pro správce daně nekontaktní;

7) žalobce opakovaně střídal obchodní partnery za účelem zprostředkování totožných služeb. Žalobce v krátké době uzavřel smlouvy se společnostmi Pavlík a partner s.r.o., JOB REAL a TARA, a dále také se společnostmi ELEVANTO, s.r.o. a AIKON, s.r.o. Společnosti ani jejich zástupce si předem neprověřoval. Nehledal si nejlevnějšího dodavatele ani nijak nekalkuloval náklady. Ve většině případů se na dodavatele neobracel opakovaně. Hledal stále nové dodavatele bez zkušeností, jimž svěřoval provedení reklamy za nemalé finanční částky.

Žalovaný tedy konstatoval, že předmětné náklady vyplacené společností JOB REAL a TARA nebyly vynaloženy na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, ale jednalo se o krácení daňové povinnosti jiným způsobem podle § 23 odst. 10 zákona o daních z příjmů. Výkladem neurčitěho pojmu „krácení daňové povinnosti jiným způsobem“ se přitom již zabýval Nejvyšší správní soud. Ve svém rozsudku ze dne 28.7.2005, č.j. 5 Afs 151/2004-73, uvedl, že „...při interpretaci neurčitěho právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitěho neurčitěho pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeněho rozsahem neurčitěho pojmu zařadit. Proto se zjištění, zda v daněm případě dochází ke krácení daně, musí odvíjet od hodnocení všech okolností konkrétního případu, z nichž správce daně učiní závěr, zda je daný pojem naplněn či nikoli... Krácení daně, přestože není v daňovém zákoně definováno lze obecně chápat jako jakékoli jednání daňového subjektu, v důsledku kterého je mu vyměřena nižší daň, resp. k vyměření této platby vůbec nedojde. Důvodnost právní úpravy obsažené v ust. § 23 odst. 7 resp. odst. 10 in fine lze nepochybně spatřovat v možnosti, která je správci daně poskytnuta, zamezit daňovým únikům při takových transakcích, při nichž např. daňový subjekt záměrně činí úkony pro něj nevýhodné, úkony mezi kapitálově či personálně spojenými osobami, úkony realizované třetími osobami účelově zapojenými do obchodních řetězců, jejichž účast v nich nemá jiný ekonomický účel než zkrácení daňové povinnosti, apod...“. Nejvyšší správní soud dále ve svém rozsudku ze dne 17.12.2007, č.j. 1 Afs 35/2007-108, uvedl: „...[j]e tedy třeba pečlivě rozlišovat situaci, kdy daňový subjekt volí z různých do úvahy přicházejících alternativ, které mají svůj samostatný smysl, tu, která je pro něho daňově nejvýhodnější, což je legitimní, právem aprobovaný postup, od situace, kdy právě jediným smyslem daně činnosti či transakce je získání nelegitimního daňového zvýhodnění. Ve druhém případě se jedná, jak vyplývá z uvedeněho rozsudku, o chování zákonem jen zdánlivě dovolené, která má však ve skutečnosti povahu chování protiprávního, a může za určitých okolností nabýt povahy zneužití veřejněho subjektivního práva daňového subjektu, jemuž soudy ve správním soudnictví nemohou poskytovat ochranu. Tento obecný princip, formulovaný ve zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu, jenž úspěšně prošel testem ústavnosti (usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 10. 2007, sp.

zn. III. ÚS 374/06), má své vyjádření i v zákoně o daních z příjmů, a to mimo jiné v ust. § 23 odst. 10 tohoto zákona, podle něhož se pro zjištění základu daně vychází, až na zákonem stanovené výjimky, z účetnictví vedeného podle účetních předpisů, pokud ovšem nedochází ke krácení daně jiným způsobem. Je tedy třeba rozlišovat rovinu formální, zachycenou právě v účetnictví, od roviny faktické, v níž je třeba sledovat mimo jiné pravý smysl a účel aktivit, k nimž se váží příjmy a výdaje daňového subjektu. K obdobným závěrům ostatně dospěl pro účely výkladu Šesté směrnice k dani z přidané hodnoty také Soudní dvůr ES, když v návaznosti na svou předchozí judikaturu definoval v rozsudku ze dne 21. 2. 2006, C-255/02 Halifax plc, Leeds Permanent Development Services Ltd, County Wide Property Investments Ltd v. Commissioners of Customs & Excise činnosti daňových subjektů, jež představují zneužití práva. O takovou činnost se jedná tehdy, pokud ze všech objektivních okolností vyplývá, že jejím hlavním účelem a zároveň i výsledkem je - i přes formální dodržení podmínek vyplývajících z příslušných právních předpisů - získání daňového zvýhodnění, jehož poskytnutí by bylo v rozporu s cílem sledovaným danou právní úpravou...“. Podle zdejšího soudu tedy má správce daně i v případě daně z příjmů legitimní možnost dospět k závěru ohledně krácení daňové povinnosti, avšak podezření, že došlo k nezákonnému daňovému zvýhodnění, musí prokázat, neboť důkazní břemeno tu leží na něm.

V posuzované věci žalovaný podrobně rozebral provedení reklamy na základě smluv se společnostmi JOB REAL a TARA, stejně jako hodnotil obsah jednotlivých smluv, relativně uceleně a přehledně v bodech uvedl, které okolnosti považuje za rozhodující pro kvalifikaci zjištěného skutkového stavu coby krácení daně jiným způsobem. Na takto provedené úvaze neshledává zdejší soud jakoukoli nesprávnost či nelogičnost; zdejší soud se žalovým bez výhrady souhlasí. Pokud žalobce namítal, že se nemůže jednat o řetězec, pokud má pouze dva články, pak z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný je povinen hodnotit všechny objektivní okolnosti konkrétního případu a teprve na jejich základě posoudit, zdali ke krácení daně došlo; samotný počet daňových subjektů v rámci transakce je pouze jednou z okolností hodnocených uceleně v kontextu případu a sám o sobě je nepodstatný. Není důležité, jakou formu měl řetězec dodavatelů; v reálném podnikatelském světě existují varianty daňové optimalizace, které jsou už za hranou zákonnosti, za hranou obecně přijatelné spravedlnosti i za hranou podnikatelské slušnosti, jejichž buď komplikovanost, spletnost a sofistikovanost anebo naopak jednoduchost a přímocnost nemohou vyvolat natolik silný obdiv, souhlas či alespoň nejistotu v právním hodnocení do té míry, že by tím byla negována daňová pravidla.

Žalobce dále argumentoval tím, že hlavní funkcí reklamy je zvyšování povědomí o značce a ovlivňování postojů k ní; k tomu přispívá reklama na atraktivních místech, jakým je i závodní vůz. To je podle zdejšího soudu možná obecně pravdou, avšak tato argumentace sama o sobě nikterak nevyvrací jednotlivé okolnosti sjednávání obchodních transakcí žalobcem, jak je podrobně popsal žalovaný.

Na podkladě výše uvedeného lze shrnout, že žalovaný dostatečně uvedl a prokázal jednotlivé podezřelé okolnosti týkající se posuzovaných obchodních transakcí. V souhrnu se proto žalovanému podařilo prokázat, že žalobce byl zapojen způsobem neodpovídajícím obchodní logice a praxi dobrého hospodáře v transakci, jejíž hlavním cílem bylo krácení daňové povinnosti a nikoli primárně vynaložení výdajů za reklamu za účelem dosažení zisku. Správce daně proto byl oprávněn žalobci daň doměřit.

Pokud jde o důkazní návrh žalobce učiněný při jednání soudu, kterým měl být výslech svědka Ing. M. R., tak soud nepotřeboval nad rámec správního spisu a v něm zachycené protokoly a vyjádření dále dokazovat; ostatně zástupce žalobce k dotazu soudu neuvedl, k jakým konkrétním skutečnostem by měl být Ing. M. R. vyslýchán.

Zdejší soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

O nákladech účastníků řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšným byl žalovaný, tomu však podle obsahu soudního spisu nevznikly v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 3. listopadu 2016

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu